

syn til andre Kjendelser og Domme, affagte af den underordnede Ret. Altsaa, naar Beviskjendelsen er affagt, er det næste Møde, som foretaar, Bevisbeslutningskjendelsesmødet. Dette Møde forberedes atter ved en Skriftudvegling mellem Parterne, i hvilken disse navnlig have for Retten at andrage paa, hvilke Vidner, Ekspertmænd og desl. de ønske Tilladelse af Retten til at føre i Genhold til den affagte Beviskjendelse. I selve Bevisbeslutningskjendelsesmødet finder dernæst den mundtlige Procedure Sted, hvorefter Sagen optages af Retten til Afgielse af Bevisbeslutningskjendelsen. Denne Kjendelse gaar da ud paa at normere, hvilke Vidner og deslige der skulle indkaldes til at møde under Hovedforhandlingen i Genhold til de derom af Parterne fremsatte Andragender. Kun saadanne Vidner kunne Parterne føre, som det ved Bevisbeslutningskjendelse tillades dem at føre. Det er dog at bemærke, at Parterne senere kunne andrage paa nogen Forandring i Bevisbeslutningskjendelsen, saaledes at der falder en ny Kjendelse, som tilføjer dem at føre nogle flere Vidner, end den første Bevisbeslutningskjendelse gav dem Tilladelse til. Derefter kommer det store Hovedforhandlingsmøde. Jeg har allerede tidligere omtalt Gangen i dette. Parterne mødes selv eller ved deres Sagførere eller med disse; give først en foreløbig Fremstilling af Sagens Omstændigheder, derefter afhøres Vidnerne og det paa den Maade, at de afhøres af Parterne selv eller gennem deres Sagførere mundtlig ved det saakaldte Krydsforhør, saaledes, at hver Part kan stille Spørgsmaal saavel til sine egne som til Modpartens Vidner. Overken Spørgsmaal eller Vidneres derpaa afgivne Svar nedskrives. Naar Bevisførelsen dernæst er tilende, kommer den mundtlige Slutningsforhandling i det samme Retssmøde. Parterne fremstille nu atter her hele Sagen i dens fulde Sammenhæng og Belysning, saaledes som det nu kan ske i Genhold til de Vidneforklaringer, som umiddelbart forud ere hørte, og naar denne Plaidure, den mundtlige Forhandling er tilende, optager Retten Sagen til Domis og træder strax sammen, for at votere i Sagen og fassætte sin Dom. Med Hensyn til det store Hovedforhandlingsmøde bør særlig bemærkes, at Lovforslaget gaar ud paa, at dette Møde ikke, naar det engang er begyndt, maa udsættes uden under særdeles paatrængende Omstændigheder, saafremt naar et Vidne negter at svare, og der derfor maa affiges en Kjendelse i den Retning, som maatte appelleres til Højesteret; men naar det da bliver absolut nødvendigt at udsætte Hovedforhandlingsmødet, efter at Bevisførelsen engang er paabegyndt, er det Udsættelsens Regel, at saa maa den hele Bevisførelse atter paany fra først af foretages, saafremt Hovedforhandlingen atter kan finde Sted. Det hedder herom i § 187, 2det Stykke: „Finder Udsættelse Sted, efterat Bevisførelsen er paabegyndt, skal

den hele Bevisførelse paany foregaa, og altsaa den allerede stedfundne gjentages til den Tid, Retten berammer til den videre Forhandling af Sagen.“ Jeg bemærker fremdeles, at dette Princip, at Retten ikke kan afgive sin Dom uden efter umiddelbart forud at have hørt Vidnerens Forklaring, ligeledes medfører, at, naar en ny Hovedforhandling ved Landsretten bliver nødvendig, fordi Sagen har været appelleret til Højesteret og vender tilbage til Landsretten, gjælder det Samme, at under den ny Hovedforhandling, som da finder Sted ved Landsretten, maa Bevisførelsen gjentages naturligvis i det Omfang, hvori de tidligere Vidners Forklaring efter Sagens forandrede Bessaffenhed endnu maa anses for at være relevante. Naar altsaa Landsretten har afgivet sin sluttelige Dom, bliver der Spørgsmaal om Appel, saa kan denne Dom appelleres til Højesteret. En Appel til Højesteret kan efter Udsættelse ske efter to Former, nemlig den, der kaldes Paaante, og den der kaldes Besværing. Jeg skal i dette Dieblif ikke videre omtale Besværingen, men holde mig til Paaanteformen. Der vil da først det Spørgsmaal komme frem, hvad der kan være Gjenstand for Paaante, og herom indeholder Udsættelse meget klare Regler. Gjenstand for Paaante kan være saavel Landsrettens endelige Dom som enhver under Proceduren af Landsretten affagt Kjendelse eller Beslutning. Det hedder herom i § 295: „I Forbindelse med den endelige Dom kunne de samme forudgaaende Kjendelser og Beslutninger af Retten paaantes.“ Det Samme siges i § 301: „Alle Domme, Kjendelser og andre Beslutninger af Landsretten kunne, forsaavidt denne Lov ikke bestemmer anderledes, paaantes til Højesteret.“ Med Hensyn til Fremgangsmaaden ved Paaankningen til Højesteret, er den indrettet efter samme Karakter som Proceduren for Landsretten, dog falde Forhandlingerne for Højesteret kun i to Grupper af Møder: Parfelsesmødet og det egentlige Hovedforhandlingsmøde. Parfelsesmødet har den samme Hensigt — jeg tror ikke at have forstaaet dette urigtig — som under Landsretsproceduren at afslutte den egentlige Skriftudvegling, som ved Højesteret finder Sted mellem Parterne, og der skrives dernæst til Hovedforhandlingsmødet, i hvilket Sagen procederes mundtlig. Men mellem disse to Møder, forinden altsaa Sagen procederes mundtlig for Højesteret, skal eller kan Højesteret gjøre sig bekendt med den fra Parternes Side fremkomne Skriftudvegling, for efter denne at studere Sagen, og hvad dermed staar i Forbindelse, og danne sig en Mening om samme. At dette Sidste forholder sig saaledes, skal jeg tillade mig at dokumentere efter Motiverne. Side 145 i Motiverne hedder det: „I Mellemtiden mellem det i denne Paragraf (§ 312) omhandlede forberedende Møde og den egentlige i § 313 omhandlede mundtlige Forhandling kan Retten gjøre sig bekendt med Proces-